

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 710/2020
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мила М. Трифуновић адвокат из ..., против тужене Школе ББ, коју заступа Маја Марјановић адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 763/17 од 13.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 763/17 од 13.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 390/2014 од 02.11.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се пониште као незаконита решења тужене број ../11 од 20.10.2011. године, којим је тужиле оглашена кривом за извршену лакшу повреду радне обавезе из члана 6. став 1. тачка 7. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених у Школи ББ, а која се односи на недостојно, увредљиво или на други начин непримерено понашање према другом запосленом у школи, ученицима, родитељима или другим странкама и за извршену тежу повреду радне обавезе запослених из члана 141. став 1. тачка 14. Закона о основама система образовања и васпитања, а која се односи на неизвршавање или несавесно, неблагоприятно или немарно извршавање послова у току рада, на основу чега је тужиле изречена дисциплинска мера престанак радног односа и решење Школског одбора Школе ББ број ../11 од 23.11.2011. године којим је одбијен приговор тужиле. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужилу врати на рад. Ставом трећим изреке, одбачен је тужбени захтев тужиле којим је тражено да се обавезе тужена да тужилу распореди на радно место шеф рачуноводства. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужиле да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 273.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 763/17 од 13.09.2019. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 390/14 од 02.11.2016. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту ЗПП) и утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом дошло до пропуста у примени или погрешне примене које од одредаба закона, па нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији тужиле указује.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је тужила била у радном односу код тужене по основу уговора о раду од 20.07.2006. године на пословима шефа рачуноводства. Директор тужене је 26.05. 2011. године донео је закључак о покретању дисциплинског поступка против тужиле, због основане сумње да је учинила лакшу повреду радне обавезе из члана 6. став 1. тачка 7. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених, као и тежу повреду радне обавезе запослених из члана 141. став 1. тачка 14. Закона о основама система образовања и васпитања. Након одржане јавне расправе, директор тужене донео је решење број ../11 од 20.10.2011. године којим је тужила оглашена кривом за извршену лакшу повреду радне обавезе из члана 6. став 1. тачка 7. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених која се односи на недостојно, увредљиво или на други начин непримерено понашање према другом запосленом у школи, ученицима, родитељима или другим странкама и за учињену тежу повреду радне обавезе из члана 141. став 1. тачка 14. Закона о основама система образовања и васпитања, која се односи на неизвршавање или несавесно, неблаговремено и немарно извршавање послова у току рада, а због које повреде је тужили, сходно члану 143. став 4. наведеног закона, изречена дисциплинска мера престанак радног односа. У образложењу решења наведено је да је тужила, супротно Општем акту о организацији и систематизацији радних места запослених код тужене 02 бр. ../10 и Правилника о организацији и вођењу буџетског рачуноводства број ../09, пропустила да руководи службом рачуноводства и контролише обрачун плата за период од септембра 2010. године до марта 2011. године, због чега је ББ неосновано примала плату за период од 15.09.2010. године до фебруара 2011. године, као и што јој је и плата за септембар месец 2010. године обрачуната за пуно радно време иако је радила 80% радног времена. Радни однос ББ престао је на основу решења ../10, које је тужили уручено лично, путем доставне књиге под бројем .. од 01.10.2010. године, који пријем је тужила и потписала. Такође, поводом учињене лакше повреде радне обавезе која је тужили стављена на терет, наводи се да се тужила дана 18.02.2011. године знатно повишеним тоном обратила запосленој на месту административног радника са погрдним речима, као и да је дана 17.05.2011. године имала знатно повишен тон према директору школе, упућујући јој погрдне речи. Решењем Школског одбора тужене број ../11 од 23.11.2011. године одбијен је приговор тужиле и потврђено је решење од 20.10.2011. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, и по оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиле за поништај као незаконитог решења тужене од 20.10.2011. године којим је тужиле изречена дисциплинска мера престанка радног односа и решења тужене од 23.11.2011. године којим је одбијен приговор тужиле, као и захтев за враћање на рад. У спроведеном поступку утврђено је да је тужиле учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, јер није у складу са прописаном процедуром и на одговарајући начин извршавала своје радне обавезе, што је актима послодавца превиђено као тежа повреда радне обавезе за коју је прописана мера престанак радног односа, због чега су се стекли услови за изрицање дисциплинске мере престанак радног односа. Доношењу оспореног решења тужене од 20.10.2011. године претходио је дисциплински поступак у ком је утврђена кривица тужиле за учињену тежу повреду радне обавезе и који је спроведен законито и у складу са општим актима тужене.

Врховни касациони суд сматра да се ревизијом тужиле неосновано указује да је побијана пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

На запослене у установама основног и средњег образовања примарно се примењује посебан пропис – Закон о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС“ број 72/09 ... 55/13), а супсидијарно у погледу питања која нису регулисана Закон о раду, као матични закон у области рада.

Одредбом члана 141. став 1. тачка 14. Закона о основама система образовања и васпитања тежа повреда радне обавезе запосленог у установи је и неизвршавање и несавесно, неблаговремено извршавање послова. Одредбом члана 142. став 1. истог закона предвиђено је да директор установе покреће и води дисциплински поступак, доноси одлуку и изриче меру у дисциплинском поступку против запосленог, док су одредбом члана 143. престанак радног односа и новчана казна предвиђене као мере за повреду радне обавезе.

Правилником о организацији и вођењу буџетског руководства тужене ближе су уређена организација рачуноводствених послова, интерни рачуноводствени и контролни поступци, одговорност за финансијске извештаје, исправност и састављање рачуноводствених исправа, пословних књига. Чланом 2. овог правилника прописано је да се за обављање послова буџетског рачуноводства организује служба за рачуноводство и финансије којим руководи руководилац службе (шеф рачуноводства), у оквиру којих обавља, између осталог, и послове обрачун зарада.

Тужени је, доносећи оспорено решење о престанку радног односа и решење којим је одбијен приговор тужиле у свему поступао у складу са одребама Закона о основама система образовања и васпитања, општих аката и Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности запослених, поштујући у свему прописану процедуру. Тужиле је својим понашањем – несавесним, неблаговременим и немарним извршавањем послова у току рада - пропустом да правилно врши контролу и обрачун исплате зарада, односно да обустави исплату зараде лицу које више није у радном односу, учинила тежу повреду радне обавезе за коју је прописана дисциплинска мера престанак радног односа. Зато су оспорена решења донета у свему у складу са законом, због чега нема места поништају истих као незаконитих.

Како је неоснован захтев за поништај решења о престанку радног односа, правилно је одбијен захтев тужиље за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер тог захтева.

Стога су без утицаја су на другачију одлуку ревизијски наводи тужиље да у конкретном случају није било основа за изрицање дисциплинске мере престанак радног односа, обзиром да повреда која јој је стављена на терет – пропуштање да руководи службом рачуноводства, није прописана као тежа повреда радне обавезе. Ово стога што је оспореним решењем тужиљи стављена на терет тежа повреда радне обавезе-неизвршавање или несавесно, неблаговремено и немарно извршавање послова у току рада, учињена у вршењу послова обрачуна зараде за запослену ББ, који су по општем акту туженог у опису тужиљиних послова.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се у ревизији понављају жалбени разлози који у потпуности и детаљно као неосноване ценито другостепени суд.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић